

Před časem tu vyšel článek, který mi připomněl to, jak málo svým zvířecím přátelům rozumíme. Některé prvky komunikace jsou nám známy, popsány, ví o nich široká veřejnost. Ale jsou i momenty chování, kdy prostě nemáte šanci zavčas vědět, poznat, odhadnout.

*Maďarské vizsly,
Bubi v popředí*

Dostala jsem od osudu ten životní dárek jménem Bubi. Stvoření neuvěřitelně moudré a laskavé. Jak moudré stvoření Bubi je, mi ukázala nedávno. V době, kdy byl Štajník ještě malé štěně. Rozhodla jsem se jim dát každému jedno syrové vajíčko. Ať mají ten přísun

všech správných ingrediencí. A protože jsme byli na chalupě, podala jsem vajíčka tak, jak by v přírodě prostě přirozeně byla k dispozici. Tedy každému jedno celé vajíčko. Jen ať se štěndo nejen nají, ale taky něco naučí a zabaví se.

A Bubi byla evidentně stejného názoru. Jen mně trvalo kapek dýl, než mi došlo, že obě máme stejné úmysly. Proč? No protože jsem ji nejdřív považovala za hamižnou. Neb jídlo, jídlo je Bubitky převeliká vášeň. Takže když nakřápla své vajíčko a nechala ho ležet a hrnula se za mrňousem, podezírala jsem ji z toho, že ji její vajíčko nijak nezaujalo a jde zkoumat, co má k dispozici Štoudev.

Štoudev stál a s dárkem si tak nějak nevěděl rady. A Bubi se furt tlačila za ním. Asi sto padesátkrát jsem ji vracela zpátky s tím, že když ji nebaví a nechutná její vajíčko, ať nechá mrňouse v klidu a nehamouní. Nebo že mě už vážně naštvě. A Bubi to bylo jedno. Jako vždy. Jest totiž tou Matkou všech buldozerů, jak jí doma říkáme. A když se doopravdy pro něco

rozhodne, myšleno doopravdy, není moc sil, které by ji přesvědčily o opaku. A stejně tomu bylo tentokrát.

Prostě se „probourala“ a šla to řešit po svém. Štoudev, který si s vajíčkem nevěděl rady, prostě od vajíčka odstrčila a... nasměrovala ho k tomu svému. A to už jsem jí do toho nemluvila, jen jsem v němém úžasu koukala na to, jak moudře to zařídila. Mrňousovi nechala své, už načnuté vajíčko, aby snadno zjistil, že uvnitř je něco, k čemu se musí dostat a že už to má rozpracované, aby měl ten start pro poprvé trošku jednodušší. A pustila se do toho jeho, nenačnutého. Jakmile s ním byla hotova, což při jejím přístupu trvá tak asi pikosekundu, stála a v klidu koukala, jak Štoudev „bojuje“ s vejcem. Jak si pomlaskává, jak ho dostává ven z obalu.

Zátiší s vizslami a totemem

A já se jen připitoměle a rozněžněle usmívala a v duchu se tloukla do makovice, jak tupá jsem a nespravedlivá, když jsem Bubi křivě nařknula z nenažranosti. Bylo to moc hezké „prozření“ a moc hezky se na to koukalo. Myslím, že tohle bude taky jeden z momentů, který si ze společného života s ní ponesu už navždy v sobě. To, jak je moudrá, mnohem moudřejší než já, to, jak to mají s námi složité, jak jim milionkrát denně špatně rozumíme a kolikrát směřujeme jejich chování jinam, než oni zamýšlejí. Jak jsem byla ráda, že jsem se na ní neprohřešila tím, že bych jí hubovala, nebo se doopravdy naštvála. Bylo by to smutný, kdyby její dobrý úmysl nejenže nedošel naplnění, ale ještě bych na ni hartusila.

Nechci tím říct, že nemáme své psí přátele vychovávat a máme je nechat, ať si dělají, co chtějí. To ne. Jsem ten poslední, který by si to myslel. Jen... bychom se my lidé měli mnohem víc zamýšlet nad tím, jestli jsme opravdu spravedliví a féroví. A co pes zamýšlí tím, co dělá,

jak koná. Bohužel dnes a denně vídám na ulicích spoustu psů a jejich páníčky, kteří se ani na chvíli nezamyslí ani nad tím nezákladnějším, natož jak pes vnímá svět, jaké má potřeby, že se pohybuje v trochu jiném světě než my.

Vláčí je na krátkém vodítku - jako ta paní tuhle, co venčila svého psa neuvěřitelným způsobem - pes na metrovém vodítku, takže mohl jít de facto jen u nohy, paní s ním šla celou dobu po silnici a celou dobu hovořila s kamarádkou, která totožným způsobem venčila svou čubinu. Co proboha pes z takové procházky má?

Pro mě je to moc smutnej pohled. A ještě horší je pro mě pohled je na venčiče škubače. Na ty, kteří tupě jdou, vlečou za sebou psa a škubou s ním, protože oni přece pospíchají do práce, za zábavou, kamkoliv, a pes se zrovna začuchal a ty lidi ani nenapadne, že jejich „přítel“, jak mu říkají, má také svůj svět a právo a hlavně potřebu se v něm pohybovat.

Na procházce

O tom, že psi spolu velmi komunikují a my jim do toho bohužel velmi často nevhodně zasahujeme, protože jim nerozumíme, o tom ani nemluví. Spousta psů nemá vůbec možnost komunikovat se svým druhem. Lidé se vůbec nezamýšlejí nad tím, jak by bylo jim, kdyby se nesměli pozdravit se známým, zamávat kamarádce, poklábosit s ní, kdyby si nemohli přečíst nejnovější zprávy, knížku, kdyby si nemohli jít zaběhat, zaplavat, jít do kina, posilovny, jet na dovolenou. Jak by nám bylo, kdybychom jen v tichosti mohli chodit do práce, tam pracovat, pracovat, pracovat, jít nejkratší cestou domů, a tam tupě sedět.

*Na zemi Štajn,
nad ním černý
čumes dogáka
Nigha*

Jak by nám bylo, kdyby nám věčně někdo sahal do jídla v představě, abychom se náhodou nestali dominantními? Pokaždý, kdybychom se na někoho usmáli, promluvili, tak by s námi někdo škubnul. Na vykonání potřeby bychom měli dvě minuty ráno, čtvrt hodiny odpoledne, dvě minuty večer. A mnozí z nás by ani na ten záchod nemohli, měli by plínky, protože by se nikomu nechtělo ten záchod uklízet. Nezní to moc lákavě, že ne? Bylo by dobré, kdyby každé štěně odcházelo do nového domova vybavené nějakým tím manuálem, bylo by dobré hlavně, abychom se my lidé zajímali o to, jak doopravdy žijí a vnímají svět naši chlupatí přátelé. Oni si to zaslouží, za to čisté, co nám dávají. Měli bychom se víc snažit.

Ale abych nekončila jen takhle mentorsky - vybavil se mi během psaní ještě jeden Bubištajní obrázek. A taky moc hezký, a taky je o moudrosti tý naší zrzavý carevny. Moudrosti let prožitých a o psí komunikaci.

Bylo to na chalupě, vycházela jsem ven z domu a mezi dveřmi se mi zcela neřízeně namotal pod nohy Štajn, který vystřelil ven. Musela jsem udělat veletoleč, abych neslítla, a v ruce měla vařící kafe. Slušně jsem se omlátla a škubla si bolestivě zády. Vylítlo ze mne mocné zařvání a sdělení, jak je na tom s inteligencí. Abych to tak nějak kulantně opsala. To ho zarazilo do země a chudák jen koukal. Já byla na mrtvici a rozdýchávala to. Z jeho pohledu vůbec nechápal, co se stalo, co bylo špatně.

Šla jsem rozchodit zahradou svoje hnutá záda, a co nevidím. Bubinu, která ač už si s ním teď moc nehraje, (neb on při hře s ní nemá brzdu a hraje si s ní, jak kdyby hráli rugby), tak ta

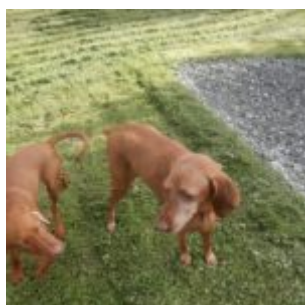
Bubi teď rozehrála velkou honičku plnou bafání, blafování a „útoků“. Štajn řičel nadšením, že si spolu po tak dlouhé době hrají a hned takhle ve velkém. Docvaklo mi to. Ta moudrá Bubi ho chtěla uvolnit z té lidské nespravedlnosti, a tak si s ním šla hrát.

*Maďarské vizsly,
Štajn v popředí*

Zas jsem skončila s připitomělým úsměvem a dívala se na ně. A pak jsem šla pěkně pokorně Bubi poděkovat za to, jak to pěkně vyřešila. Protože ledva jsem ze sebe po těch veletočích vydala to houknutí, bylo mi v tu samou sekundu jasné, že jsem na to neměla právo, leč - houknutí už bylo venku a ten malej potrhlík stál a koukal, že by mu člověk dal bůra a sobě facku (kdyby mu to bolest zad dovolila ☐)

No nemají to s námi vůbec jednoduché a tak si myslím, že bychom se měli snažit jim to trochu zjednodušit a zkusit se častěji dívat na svět jejich očima. Nechme jim, prosím, taky kus jejich psího života a myslíme v tomhle smyslu na ně. Potřebují to, ke svému spokojenému žití.

*Vlevo Štajn,
vpravo Bubi*